

Sygn. akt II PZ 19/10

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa N. R.

przeciwko Regionalnemu Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa [...]

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 czerwca 2010 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 lutego 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 10 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną powódki N. R. wniesioną od wyroku tego Sądu z 19 marca 2009 r., gdyż przy wartości przedmiotu sporu przekraczającej 50 tys. zł skarga kasacyjna powinna być opłacona opłatą stosunkową liczoną od wartości przedmiotu zaskarżenia a nie opłatą podstawową 30 zł (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2006 r., II PZ 43/06, OSNP 2007 nr 23-24, poz. 353). Podstawę odrzucenia skargi stanowił przepis art. 130² § 3 k.p.c. Mimo jego uchylenia z dniem 1 lipca 2009 r. ustawą z 5 grudnia 2008 r. (Dz.U. Nr 234, poz. 1571) przepis ten stosuje się z mocy art. 8 tej ustawy do spraw wszczętych przed dniem wejścia jej w

życie.

W zażaleniu zarzucono naruszenie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398⁷ § 1 i § 2 k.p.c., albowiem „niesłusznie” skarga kasacyjna została odrzucona po doręczeniu powódce zarządzenia z 18 września 2009 r. o doręczeniu odpowiedzi strony przeciwnej na skargę kasacyjną. Naruszono zatem art. 398⁷ § 2 k.p.c., stanowiący, że po zarządzeniu doręczenia odpowiedzi skarżącemu, sąd drugiej instancji niezwłocznie przedstawia skargę kasacyjną i odpowiedź wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu. Niezależnie, postanowienie o odrzuceniu skargi było niezgodne również z art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 35 zdanie drugie ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych, albowiem niesłusznie Sąd Okręgowy przyjął, iż wartość przedmiotu sporu w sprawie jest wyższa od 50 tys., a co za tym idzie, opłata uiszczona od skargi powinna być opłatą stosunkową liczoną do wartości przedmiotu zaskarżenia.

W odpowiedzi pozwana wniosła o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie niezasadnie odrzuciło skargę kasacyjną na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. Skarga kasacyjna została wniesiona po uchyleniu tego przepisu 1 lipca 2009 r. Zauważył to Sąd Okręgowy, lecz błędnie przyjął, że w takiej sytuacji przepis ten stosuje się z mocy art. 8 ustawy zmieniającej z 5 grudnia 2008 r. do spraw wszczętych przed dniem wejścia jej w życie. Wszczęcie postępowania w rozumieniu art. 8 ust. 1 tej ustawy oznacza jednak wszczęcie postępowania kasacyjnego przez wniesienie skargi kasacyjnej. Jeżeli więc skarga kasacyjna wpłynęła po wejściu w życie ustawy nowelizującej, to nie ma do niej zastosowania art. 130² § 3 k.p.c., zatem nie może być odrzucona na podstawie tego przepisu. Uchylenie art. 130² § 3 k.p.c. oznaczało zamiar prawodawcy usunięcia przepisu sankcjonującego odrzucenie *a limine* nienależycie opłaconej skargi kasacyjnej wniesionej przez profesjonalnego pełnomocnika. Po uchyleniu przepisu przewidziana w nim sankcja upadła i nie znajduje innego umocowania. Oznacza to, że skarga kasacyjna nie może być odrzucona *a limine*, bez zastosowania procedury naprawczej. Stanowisko to potwierdza uchwała powiększonego składu Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2010 r., II UZP 4/10, w

której stwierdzono, że: „Nieopłacona skarga kasacyjna złożona przez adwokata lub radcę prawnego po wejściu w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 234, poz. 1571) podlega odrzuceniu w razie niewykonania zarządzenia wyzywającego do opłacenia skargi (art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c.)”. Uchwale nadano moc zasady prawnej.

Nieprawidłowe zastosowanie art. 130² § 3 k.p.c. jako podstawy odrzucenia skargi zdecydowało o uchyleniu zaskarżonego postanowienia.

Natomiast zarzuty zażalenia nie są trafne.

Nie istnieje zakaz odrzucenia skargi kasacyjnej przez sąd drugiej instancji po doręczeniu skarżącej odpowiedzi na skargę strony przeciwnej. Nie wynika on z art. 398⁷ § 2 k.p.c. Przeciwnie skarga podlega obligatoryjnemu odrzuceniu przez sąd drugiej instancji w sytuacjach opisanych w art. 398⁶ § 2 k.p.c. Z tych samych przyczyn skargę odrzuciłby Sąd Najwyższy, gdyby nie odrzucił jej sąd drugiej instancji, czyli bez względu na to czy doszło do doręczenia odpisu skargi stronie przeciwnej i jej odpowiedzi na skargę skarżącej (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Co do rodzaju opłaty od skargi – podstawowa czy stosunkowa - to zgodnie z art. 35 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych decyduje tu pierwotna wartość przedmiotu sporu (z dalszą argumentacją jak w powołanym przez Sąd Okręgowy postanowieniu Sądu Najwyższego z 23 listopada 2006 r., II PZ 43/06). Analiza akt sprawy potwierdza relację (choćby uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji), że wartość przedmiotu sporu przekraczała 50 tys. zł (powódka dochodziła odszkodowania za nierówne traktowanie i zadośćuczynienia za mobbing w kwotach po 3.810 zł oraz wyrównania wynagrodzenia za 3 lata w kwocie 42.210 zł, nadto diety 297 zł). To, że apelacja nie została odrzucona ze względu na właściwą opłatę nie znosi obowiązku prawidłowego opłacenia skargi kasacyjnej.

Z powyższych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 394¹ § 2 i 3 oraz art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.